

Operatie Teheran

Voor al onze vrienden in Iran en het Midden-Oosten, die verlangen naar vrijheid.

The background of the cover is a grayscale aerial photograph of a city, likely Tehran, showing a grid of streets and buildings. Overlaid on the bottom half of the image is a large, intricate circular pattern with a central medallion containing Arabic calligraphy. The overall tone is dark and mysterious.

Joel C. Rosenberg

Operatie
Teheran

MOZAÏEK | THRILLER

Van Joël Rosenberg verschenen eerder bij Uitgeverij Mozaïek:

De laatste jihad

De laatste dagen

Het Ezechiëlscenario

De Tempelcodex

De eindstrijd

De Twaalfde Imam

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers
onder de titel *The Tehran Initiative*

Vertaling: Daniëlle Langerak

Vormgeving omslag: Bas Mazur

Vormgeving binnenwerk: Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9388 9

NUR 332

© 2012 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Personages

Amerikanen

David Shirazi (aka Reza Tabrizi) – CIA-agent
Marseille Harper – vriendin van David Shirazi, dochter van CIA-agent
Charlie Harper
Jack Zalinski – hooggeplaatste medewerker, CIA
Eva Fischer – CIA-agente
Roger Allen – directeur CIA
Tom Murray – onderdirecteur operaties CIA
Dr. Mohammed Shirazi – cardioloog, vader van David Shirazi
Nasreen Shirazi – moeder van David Shirazi
William Jackson – president van de Verenigde Staten
Mike Bruner – geheim agent, toegewezen aan president Jackson

Iraniërs

Dr. Alireza Birjandi – vooraanstaand wetenschapper in de sjitische eschatologie
Najjar Malik – voormalig wetenschapper Iraanse Organisatie voor Atoomenergie
Javad Nouri – hooggeplaatste regeringsmedewerker
Ayatollah Hamid Hosseini – Hoogste Leider
Ahmed Darazi – president van Iran
Jalal Zandi – kernwetenschapper
Firouz Nouri – leider van een Iraanse terroristische groepering
Rahim Yazidi – lid van Firouz Nouri's groepering
Navid Yazidi – lid van Firouz Nouri's groepering
Ali Faridzadeh – minister van Defensie
Mohsen Jazini – commandant Iraanse Revolutionaire Garde
Dr. Mohammed Saddaji – kernwetenschapper (overleden)

Israëli's

Asher Naphtali – minister-president van Israël
Levi Shimon – minister van Defensie

Avi Yaron – bevelhebber van een eskader van de Israëliëische luchtmacht
Yossi Yaron – bevelhebber van een eskader van de Israëliëische luchtmacht

Anderen

Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali – de Twaalfde Imam

Tariq Khan – Pakistaanse kernwetenschapper die werkt in Iran

Iskander Farooq – president van Pakistan

Abdel Mohammad Ramzy – president van Egypte

Opmerking van de auteur

In Teheran (Iran) is het anderhalf uur vroeger dan in Jeruzalem en achtenhalf uur vroeger dan in New York en Washington.

Proloog

Uit *De Twaalfde Imam*

Teheran, Iran

Dinsdag, 1 maart

David Shirazi vroeg zich af of ze wel in de schuilplaats in Karaj zouden komen.

Terwijl hij in het trage verkeer van het Azadiplein reed, zag hij zwaailichten van politieauto's voor zich. Ondanks het brullen van de motoren van de jumbojets en vrachtvliegtuigen onderweg naar het vliegveld van Mehrabad hoorde hij sirenes naderen. Naast hem zat doctor Najjar Malik, de vooraanstaande kernwetenschapper van de Islamitische Republiek Iran en de waardevolste overloper voor de CIA sinds lange tijd.

‘Ze zetten een controlepost op,’ zei David.

Najjar verstijfde. ‘Dan moeten we van deze weg af zien te komen.’

Daar was David het mee eens. Alle zijstraten voor het plein stonden echter vol met honderden auto's die ook een sluipweg probeerden te nemen.

‘We moeten de auto zien kwijt te raken.’

‘Waarom?’

‘Zodra een politieagent het nummerbord natrekt, weet hij dat hij van jou is en als we dan in de auto zitten, hebben ze ons te pakken.’

Plotseling trok David het stuur naar rechts. Hij schoot tussen het verkeer door en schoof twee banen op. Hij liet een golf woedend toeterende chauffeurs achter zich. Hij mocht niet betrapt worden of op welke manier dan ook in verband worden gebracht met Najjars ontsnapping uit Iran. Daarmee zou zijn dekmantel gebroken worden en kon al zijn werk voor niets zijn geweest. De Groep van de Twaalfde Imam zou de nieuwe satelliettelefoons niet meer gebruiken. De technische teams van MDS zouden het land uit gezet worden. De miljoenen dollars die de CIA had uitgegeven om te infiltreren in het Iraanse regime zouden wegge-

gooid geld zijn. Aangezien Iran de Bom al had en een oorlog onvermijdelijk leek, moest de CIA alle mogelijke middelen aanwenden.

David hoorde een sirene achter hen. Hij begon te schelden toen hij in de achteruitkijkspiegel keek en zag dat er ongeveer tien auto's tussen hem en de zwaailichten zaten. Hij nam aan dat een politieagent had gezien hoe snel en roekeloos hij was weggereden van de Azadistraat en hem wantrouwend was achternagereden.

Najjar was rustiger dan David onder deze omstandigheden had verwacht. Hij boog zijn hoofd en begon te bidden. David bewonderde zijn moed. Hoe erger het werd, hoe rustiger de man leek te worden.

De sirenes en zwaailichten kwamen dichterbij. David gaf een ruk aan het stuur, gaf flink gas en stuurde Najjars auto het trottoir op. De voetgangers begonnen te schreeuwen en sprongen opzij terwijl David vuilnisbakken omverreed. De politieauto moest achterblijven en David moest lachen.

Deze ontsnapping was echter maar tijdelijk. Toen David op de Qalanistraat kwam en linksaf sloeg, zag hij dat er een andere politieauto op hem stond te wachten.

David kronkelde door het verkeer en reed verschillende keren door het rode licht, maar zijn voorsprong werd steeds kleiner. Najjar was gestopt met bidden en draaide zijn hoofd om te zien wat er achter hen gebeurde. Hij spoorde David aan sneller te rijden.

Ze reden op een T-kruising af. David zei tegen Najjar dat hij zich aan het portier moest vasthouden en zich schrap moest zetten.

'Waarom?' vroeg Najjar op het laatste moment. 'Wat ga je doen?'

David gaf echter geen antwoord. Hij trapte het rempedaal zo ver mogelijk in en draaide het stuur naar rechts zodat de auto al piepend en draaiend vier banen kruiste.

Ze werden twee keer geraakt. De eerste keer door de politieauto. De tweede keer was het een vrachtwagen die hen niet had zien aankomen. De airbags in Najjars auto zwollen op en reddden hun leven, maar vulden de auto ook met rook en gas. Dit was echter niet de enige botsing. In minder dan zes seconden had David een kettingbotsing van zeventien auto's veroorzaakt op de Aziziboulevard, waardoor het verkeer in alle richtingen volledig stil kwam te staan.

Snel maakte David zijn veiligheidsgordel los. 'Alles goed?' vroeg hij. 'Leven we nog?'

‘Ja,’ zei David terwijl hij keek of zijn nieuwe vriend ernstige verwondingen had. ‘We hebben het gered.’

‘Ben je gek geworden?’

‘We moesten hen afleiden.’

David kon het portier aan zijn kant niet opendoen omdat het te ernstig vervormd was door de kracht van de botsing met de vrachtwagen. Daarom klom hij naar de achterbank, die bezaaid was met glasscheren, en hij trapte het achterportier open. Hij sprong uit de auto en keek om zich heen. Het was een enorme chaos.

De politieauto was een smeulend wrak geworden en er lekte benzine uit. David vreesde dat een enkele vonk het voertuig zou laten ontploffen. De agent was bewusteloos.

Met al zijn kracht trok David het portier open en hij voelde aan de pols van de agent. Gelukkig leefde hij nog, maar er zat een grote wond op zijn voorhoofd en zijn gezicht zat onder het bloed. David stopte het .38 mm dienstwapen en de draagbare radio van de agent in zijn zak. Toen sleepte hij de agent uit het wrak en legde hem op de stoep.

Toen David terughinkte naar Najjars auto merkte hij plotseling dat zijn rechterknie een hardere klap had gekregen dan hij in eerste instantie had gedacht. Hij keek naar beneden en zag dat zijn broek was gescheurd en dat er bloed uit zijn knie liep.

‘Ben je klaar om te gaan?’ vroeg David toen hij bij de auto kwam.

‘Ik denk het wel,’ zei Najjar, die zijn armen vol had met de laptop en toebehoren.

‘Goed. Kom mee.’

Ze liepen honderd meter in noordelijke richting. Toen draaide David zich om, richtte het pistool op de benzinetank van Najjars gehavende Fiat en haalde de trekker over. De auto ontplofte in een gigantische bal van vuur die niet alleen het voertuig vernietigde, maar ook alle sporen van vingerafdrukken en DNA.

‘Waarom deed je dat?’ vroeg Najjar verbijsterd, terwijl hij een hand opstak om zijn ogen te beschermen tegen de intense hitte van de vlammen.

David glimlachte. ‘Dit is onze verzekering.’

David liep over het midden van de Aziziboulevard.

Met Najjar vlak achter zich hinkte hij langs de autowrakken en

geschrokken chauffeurs die alleen maar aandacht hadden voor het vuur en de rook. Hij maakte de politieradio vast aan zijn riem en stopte het oordopje in zijn oor. Op dat moment trilde zijn telefoon. Het was een sms-bericht van zijn CIA-collega Eva Fischer, waarin ze hem vroeg Jack Zalinski via een beveiligde lijn te bellen. Hij deed het direct, maar Eva nam op.

‘Ben je gek geworden? Het hele Wereldwijde Operatiecentrum ziet je via de Keyholesatelliet. Waar ben je mee bezig?’

Plotseling hoorde hij meer activiteit op de politieradio.

‘Ik heb nu geen tijd,’ zei David. ‘Heb je iets nodig?’

‘Ik heb een vliegtuig gevonden,’ zei ze. ‘Hij komt vannacht in Karaj aan.’

Plotseling werd er een voorruit naast hem aan scherven geschoten. In een reflex liet David zich op de grond vallen en hij trok Najjar mee tussen een Peugeot en een Chevy, waarbij hij zijn telefoon liet vallen. Overal begonnen mensen te schreeuwen en ze renden alle kanten op om een veilige plek te vinden. David hoorde Eva schreeuwen: ‘Wat is dat? Wat gebeurt er?’ maar hij had geen tijd om antwoord te geven. Hij graaide zijn telefoon van het asfalt en stopte hem in zijn zak. Toen beval hij Najjar te blijven liggen, haalde het pistool tevoorschijn en probeerde te zien wie er op hen schoot.

Er klonken nog twee schoten en de voorruit van de Peugeot sneuvelde. David drukte zijn lichaam tegen de grond en hield zijn armen over zijn hoofd om dat te beschermen tegen het rondvliegende glas. Onder de auto’s door zag hij dat iemand in zijn richting liep. Hij kwam iets overeind om te zien wie het was. Direct vloog er een kogel vlak langs hem, die in het portier van de Chevy terechtkwam.

Op misschien tien meter afstand stond een vuilniswagen. David keek of Najjar in orde was en rende naar de achterkant van de vuilniswagen. Meteen werd er weer geschoten. Dit gaf hem echter ook de kans om te zien wie er schoot. De blauwe jas en pet verraadden dat het een politieagent uit Teheran was.

Toen klonk er een stem over de radio.

‘Basis, hier eenheid 116. Ik ben op de plek van het ongeluk. Er is een agent met meerdere verwondingen. Getuigen hebben gemeld dat iemand zijn dienstwapen heeft gestolen. Ik achtervolg momenteel twee verdachten te voet. Er zijn schoten gelost. Graag hulpstroepen en een

helikopter sturen.’

‘Eenheid 116, hier de basis. Begrepen. Er is hulp onderweg.’

Dit was niet goed. David kroop langs de vuilniswagen in de hoop dat hij de agent kon ontwijken, maar toen hoorde hij een paar meter verderop het geluid van brekend glas.

David probeerde rustig adem te halen terwijl hij nadacht over zijn volgende stap. Hij hoorde de agent dichterbij komen.

David hoorde nog meer sirenes naderen en wist dat hij niet meer kon wachten. Hij deed drie stappen naar voren en draaide om de voorkant van de vuilniswagen heen. Hij richtte en wilde net de trekker overhalen toen hij zag dat het de agent niet was. Het was een klein meisje van misschien zes jaar. Ze trilde van angst.

Hoe was ze hier terechtgekomen en waar was haar moeder?

Plotseling klonken er nog drie schoten. David liet zich op de grond zakken en beschermde het meisje met zijn lichaam. Hij trok zijn jas uit en sloeg die om haar heen. Toen kwam hij overeind en probeerde te ontdekken waar de agent was.

Nu waren het er echter twee.

David kon een van hen raken, maar hij durfde niet te schieten nu hij zo dicht bij een kind stond. Daarom rende hij naar rechts en zo snel hij kon naar een blauwe auto toe. Weer werd er geschoten. David kon nog net op tijd achter de blauwe auto springen. Toen keek hij over de auto heen.

Tot zijn verbazing had een van de agenten besloten hem te bespringen. Hij rende recht op hem af, terwijl de andere naar Najjar rende. David aarzelde geen moment. Hij richtte en haalde de trekker twee keer over. De man viel op nog geen zes meter van David af op de grond.

David had geen tijd te verliezen. De adrenaline gierde door zijn lichaam toen hij naar de eerste agent rende, zijn wapen uit zijn hand trok en wegrende naar de tweede agent. David rende door de doolhof van auto's naar de vuilniswagen, stopte en keek om het voertuig heen. De agent stond hem echter op te wachten en schoot. David trok zich terug, wachtte een paar tellen, keek nog eens en schoot zelf.

De man schoot nog drie keer. David dook achter de Chevy en drukte zich plat tegen de grond. Toen schoot hij onder de auto door naar de voeten van de agent. Een van de schoten was raak. De man viel kreunend van de pijn op de grond. David hoorde hem via de radio om assis-

tentie vragen en een omschrijving van David geven. Toen, voordat David wist wat er gebeurde, kroop de agent om de voorkant van de Chevy heen, richtte op Davids hoofd en schoot. David dook naar rechts, maar kon niet vermijden dat de kogel zijn linkerarm schampte. Hij kwam weer overeind, richtte en schoot twee kogels in de borst van de agent, waardoor de man direct dood neerviel.

Davids mobiele telefoon ging over, maar hij negeerde hem. Hij zocht Najjar in, achter en onder elke auto. Toen trilde zijn telefoon. David las het sms-bericht. Het was van Eva. Er stond: 3e gbw re.

David begreep het direct. Hij keek omhoog, dankbaar voor Eva en haar team dat van driehonderd kilometer hoogte naar hem keek. Hij rende naar het derde gebouw aan zijn rechterkant. Met getrokken pistool liep hij langzaam naar de ingang.

Snel keek David de hal in.

Najjar was er, maar hij was niet alleen. Op de marmeren vloer naast hem lagen de laptop en de accessoires. In Najjars armen lag het zesjarige meisje van de straat. Hij probeerde haar warm te houden en haar ervan te overtuigen dat alles goed zou komen.

David haalde opgelucht adem. 'Ik heb toch gezegd dat je moest blijven liggen?'

'Ik wilde niet dat ze geraakt zou worden,' zei Najjar.

David veegde het bloed van zijn mond. 'We moeten gaan.'

In de schuilplaats verzorgde David Najjars wonden.

Najjar at wat en viel al snel in slaap. David opende een kluis met communicatiemiddelen en stuurde alle informatie op Saddaji's laptop, zijn externe harde schijf en zijn dvd-rom's naar Zalinski en Fischer. Toen typte hij een verslag van alles wat er tot nu toe was gebeurd en stuurde hun ook dat gecodeerde bestand.

De volgende morgen om zes uur kwam het bericht dat het vliegtuig was aangekomen. David maakte Najjar wakker, stopte de computerspullen in een tas en liep met Najjar en de tas naar de garage. Tien minuten later kwamen ze bij de rand van het privévliegveld.

David wees op het Falcon 200 zakenvliegtuig op de landingsbaan. 'Daar is je vervoer,' zei hij.

'En jij dan?' vroeg Najjar. 'Jij gaat toch ook mee?'

'Nee.'

‘Maar als ze ontdekken dat je iets met mij te maken hebt, zullen ze je vermoorden.’

‘Dat is de reden waarom ik moet blijven.’

Najjar schudde Davids hand en hield die even vast. Toen stapte hij de auto uit en rende met zijn jas naar het vliegtuig. David keek hem na. Hij wou maar dat hij kon blijven en zien hoe het vliegtuig in de zonneschijn wegvloog, maar hij kon het risico niet nemen. Hij moest de Renault kwijtraken, een andere auto stelen en teruggaan naar Teheran.